

EUFÒRIA DIGITAL ALS FESTIVALS

Un assistent a un festival musical està gaudint de l'actuació d'un dels seus grups o interèrets favorits. Li agrada la cançó que sona, se sent còmode, està feliç... I què se li acut? Doncs, probablement, compartir el seu benestar a través del telèfon. Aquest comportament és tan habitual que els ex-

Josep Lluís Micó

perts en consum han començat a estudiar-lo perquè les marques n'obtinguin profit comercial. En comparació amb l'orient mitjà, els aficionats a festivals com els catalans Primavera Sound i Sónar o els nord-americans Lollapalooza, Coachella i Bonnaroo són un 64% més propensos a trucar als amics perquè escoltin el concert. També és més probable que enviïn missatges relacionats amb el xou, en concret, un 35%. La freqüència amb que pu-

bliquen vídeos dels festivals a les xarxes socials és un 27% superior, segons l'estudi de la consultora Nielsen del qual procedeix aquesta informació. Una altra circumstància que interessa a les marques és que, gràcies a aquesta eufòria, és un 43% més fàcil que els clients de festivals comprin productes en aquell moment. Les fotografies i vídeos a Instagram o YouTube, els comentaris a Twitter i Facebook de milions d'usuaris en donen fe.

Cartes

Les cartes que els lectors enviïn a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA opinio.diaridegirona@epi.es.

Agraïment

SANDRA BARTOMEUS VICENS. FAMÍLIA MATAS BARTOMEUS. L'ESTARTIT.

■ Ja han passat quasi nou mesos des d'aquell 12 de desembre i, quan passa el temps, pots parlar amb més serenitat i calma dels fets viscuts. I parlar-ne en positiu. I per això vull fer l'agraïment pendent durant aquests mesos, i molt merescut. Vull agrair de tot cor l'actuació feta per la **doctora Sandy Roa del servei d'urgències de la Clínica Girona** on, aquell matí de dissabte, amb una decisió valenta i encertada, va activar un codi ictus que, dins tot el procés viscut, ha marcat un abans i un després en les nostres vides: tant la vida del meu company, com la meua i, especialment, la del nostre fill que encara havia de néixer, perquè gràcies a ella ara podem dir que sí, que som una família. No li estarem mai prou agraïts per la seva professionalitat i qualitat humana.

Agrair també a la resta de professionals sanitaris que ens van atendre tant el mateix dia al servei d'urgències de l'Hospital Doctor Josep Trueta com durant les setmanes posteriors; tant a l'Hospital Germans Trias i Pujol (Can Ruti), atesos per la Dra. Planas i la Dra. Millan i tot el seu equip mèdic; com a l'Hospital Doctor Josep Trueta, amb la Dra. Van Eenderburg i tot el seu equip mèdic.

No som conscients de la qualitat humana i professional que tenim en el nostre sistema sanitari fins que ens toca viure una ex-

periència extrema com la que hem viscut nosaltres.

Aquell 12 de desembre tot va estar coordinat al segon ja que la situació ho requeria. Una situació molt delicada que també us haig de dir que podíem haver evitat amb un bon diagnòstic unes setmanes abans, quan el cos ens va donar senyals que alguna cosa no anava bé i, algú no ho va saber veure. Però com he dit al principi, hem de ser positius, sempre. És per això que acabar aquest escrit agraint a tot el personal sanitari del nostre país la gran tasca que fan i, especialment, als professionals que he anomenat abans i als que anem coneixent durant el procés de recuperació: penseu que gràcies a vosaltres hem après a valorar el que realment és important a la vida i que per la resta, no cal capficar-s'hi.

Gràcies Gatolandia

MAITE FUENTES TORRA. BARCELONA.

■ Aquest mes d'agost he passat unes setmanes en un càmping de Blanes on molts dies una colònia de gats voltava per tot l'indret. Tot i coneixent la normativa dels Ajuntaments que regula la prohibició d'alimentar animals als carrers i llocs privats, alguns campistes, sensibilitzats davant del patiment dels animals abandonats, els proporcionàvem pinso i aigua en un racó discret del càmping. Tot i així sabia que amb

la nostra resposta el problema no se solucionava, que l'atenció a aquests animals va més enllà, que en temporada baixa ningú els alimentaria i que la cria incontrolada aniria poblant la colònia.

Per això abans de contactar amb l'Ajuntament de Blanes, vaig buscar informació i em vaig trobar amb una grata sorpresa: aquest ajuntament dona una subvenció a l'Associació Progat de Blanes que s'encarrega de gestionar colònies de gats, esterilitzant-los i procurant que estiguin en condicions i, justament, una de les colònies controlades dels gats de la zona del càmping és Gatolandia, un espai molt petit situat en una vorera del carrer Colom on hi ha una caseta, unes menjadores i abeuredores perquè els gats s'aixoplugin i s'alimentin, tot molt net i endreçat.

Vull agrair a les persones voluntàries de Gatolandia per la seva tasca diària de mantenir net i organitzat el petit espai, a l'Ajuntament per proporcionar-lo i donar suport a Progat en l'atenció sanitària i l'esterilització dels gats.

Vull animar d'altres Ajuntaments, que de fet tenen la competència de protegir els animals, perquè engeguin i donin suport a aquestes iniciatives. Penseu que les regidories de Medi Ambient, més ocupades en parcs, jardins i residus, haurien de tenir en compte la cura dels animals, oferint-los una vida més digna i proporcionant-los les atencions necessàries.

L'ESPAI PROPI

Diu el diari que Samsung «ha apallissat Apple en la venda de mòbils». La notícia apareix a les pàgines d'Economia i no, tot i el llenguatge emprat, en les d'Esports. Vol dir que l'argot esportiu posseeix una capacitat invasora comparable a la del cranc americà. De fet, va colonitzar en temps immemorials les de Política. No hi ha subsecretari que no acudeixi a un símil futbolístic per explicar-se. I qui diu un subsecretari diu un president del Govern o un diputat de base, si n'hi ha.

De manera que Samsung ha apallissat Apple en la venda de mòbils. Retallo la notícia perquè jo tinc un iPhone i la meua dona un Samsung. Ens els vam comprar al mateix temps, el mateix dia, a la mateixa botiga. La senyoreta que ens va atendre ens va explicar que el Samsung era tendència, que funcionava de conya i que resultava força més barat. Com que vaig advertir que intentava vendre'm el Samsung, en un d'aquests gestos idiotes que em caracteritzen, em vaig decidir per l'Apple.

- Però no has escoltat la senyoreta? -va dir la meua dona.
- L'he escoltat i vull un iPhone.
- I això?
- No ho sé, acabo de llegir la biografia de Steve Jobs i prefereixo un iPhone -vaig insistir.
- I què té a veure la biografia de Jobs amb tu?

- Tots dos vam ser adoptats. És mentida, jo no vaig ser adoptat, però és el que sempre vaig voler. Com que la venedora roman al davant, escoltant amb paciència la nostra conversa, la meua dona, per no deixar-me malament, calla i cada un surt de la botiga amb el telèfon que li dona la gana. Els cònjuges han de lluitar per no confondre's, el que implica mantenir el seu espai propi. I el seu propi mòbil.

Retallo la notícia, deia, perquè la meua dona no la vegi, però aquell dia ella llegeix el diari per Internet.

- Has vist això? -em diu.
- El què? -dic jo.
- Això de la pallissa que li ha donat Samsung a Apple. Em recorda quan vas triar el sistema Beta davant del VHS. No n'encertes ni una amb la tecnologia.

Juan José Millás

Carlos Arbó

UN HOME SENSAT

Joan Gou i Campamar, quan va renunciar al càrrec de regidor de Turisme de l'Ajuntament de Lloret de Mar, va reconèixer les dificultats de canviar en un tres i no res el model turístic actual. Amb un tarannà flegmàtic, però sense embuts, va criticar la manca d'implicació d'alguns sectors de l'empresariat a cercar alternatives de futur.

En les seves reflexions va recordar les tres premisses del canvi que pretenia impulsar: no prohibir el turisme de masses, augmentar les dosis de civisme de la ciutada-

nia i proposar-se objectius a llarg termini en comptes del cofoisme del qui dia passa, any empeny.

De fet, són percepcions d'una anàlisi concreta d'una situació concreta. Lloret de Mar va optar els anys seixanta pel turisme de masses que li ha reportat una prosperitat envejable, però també ha sofert el deteriorament del paisatge urbà i ha comprovat que el turisme juvenil viatja amb la butxaca buida. Malgrat tot, aquesta és la realitat actual, agrada o no.

L'any 1998 **Joan Cals**, especialista en economia del turisme, afirmava que «el producte central sempre serà el de sol i platja, massiu, que alimenta la major part de la indústria, però cal anar cercant aquells serrells que aprofiten potencials o recursos concrets que té la Costa Brava».

És a dir, sol i platja són productes estratègics, i el turisme de reunions, familiar, cultural o esportiu són serrells que cal aprofitar, sense empatollar-se en grans plans i dedicar-hi moltes cabòries.

Ara bé, una plèiade de professionals saberuts reiteren que s'ha d'anar cap a un model sostenible ambientalment i de qualitat en la prestació de serveis. Està bé sempre que no es tracti d'estereotips propagandístics que no expliquen d'on sortiran les

«Sol i platja són productes estratègics, i el turisme de reunions, familiar, cultural o esportiu són serrells que cal aprofitar, sense empatollar-se en grans plans»

misses per a la reconversió. I si una oferta turística reciclada serà capaç d'atraure visitants nets i polits. La resposta és al vent!

Canviar de model no és el mateix que revertir una mala imatge. La marca Lloret tragina un estigma guanyat a pols i, com que la realitat és tossuda, s'ha de persistir en campanyes per exigir el respecte a l'entorn i a les persones. Les administracions han de perseguir conductes incíviques, però sense criminalitzar tot el jovent. I les agències de viatge, portals virtuals, hotelers, restauradors i empresaris de l'oci nocturn s'han d'involucrar a netejar el nom de Lloret.

Tots plegats han de contribuir a la coexistència pacífica entre turistes i vilatans durant uns mesos que permeten viure tot l'any a bona part de la gent del poble.

Per tant, a la diagnosi de Joan Gou li escou la següent frase: «L'home que recerca el passat a fi de fer mal és rancunios; però el qui l'examina per a no ser injuriat i defensar-se és un home sensat» (**Demòstenes**, *Discursos Polítics*, IV).